

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ

ЗАБОРАВЕНИ СПОМЕНИ

СОДРЖИНА

1. Хаотични Мисли
2. Изворот на Сனிштата
3. Знаев
4. Бездна
5. Гола Вистина
6. Денови Години Избројани
7. Деноноќие
8. Дете Сирак
9. Диви Спомени
10. Добро Утро
11. Душевен Плач
12. Знаеш ли Таго
13. Јунакот од Легендите сеуште е Дете
14. Како Спомен Мој Драг
15. Килим од Желби
16. Кип
17. КОга некогаш ќе бидам само име
18. Копнеж за идниот час
19. Копнеж за миг
20. Мајкина Насмевка
21. Месечина
22. МИГ на исчекување
23. Мојата Тага
24. Не се сеќавам како дојдов
25. Ништавило
26. Плач Полноќен
27. Последна ноќ
28. Прав и Пепел
29. Празно Деноноќие
30. Прашина Ситна
31. Пустелија
32. Ронка Утеха за ронка Лебец
33. Скитник во Мракот
34. Сонувач
35. Таму Некаде

- 36.Татковиот Праг
- 37.Утринска Радост
- 38.Химна на Љубовта
- 39.Цвет за Спомените
- 40.Момчето и Сனிштата

Хаотични Мисли

Ако си створен од земја
Тогаш знаеш како е да се биде прашина
Тогаш знаеш како е да се биде прав и пепел
Ако си створен од земја
Тогаш
Не се плаши од ветриштата
Нема да те кренат денес
Не зошто се лути
Туку премногу си тежок
Имаш уште живот во тебе

Ако си створен од збор
Тогаш знаеш како да те величат
Нечии усни
На наечија хартија
Но сепак не се плаши
Од правот кој секој миг паѓа
Нема да те прекрие
Сеуште има усни
Кој ќе те изговараат

Ако си само спомен еден
Тогаш знаеш како е да те носат
Тогаш знаеш како е да те преколнуваат да се вратиш
Тогаш знаеш како е да те проколнуваат да си одиш
Не се плашиш
Но многумина од тебе се плашат
Но многумина од тебе бегааат
Нема живот во тебе
Но живот во миг даваш
Но живот во миг земаш.

Изворот на Сништата

Го пронајдов местотот каде сништата се раѓаа
Во првиот миг додека ги гледав
Посакав кога ќе се вратам назад
На сите кој ќе ги стретнам на патеките
Кога се врајкам дома да им раскажам
Не не да им кажам дека го најдов местото
Тајното место каде се раѓаат сништата
Но тогаш еден пладневен сон
Чинам мудар беше
Мудри зборови кажа
Не им кажувај на луѓето за нас
Та тие и не сакаат да сонуваат
Тебе ќе те исмеат
Којзнае можеби и ќе ти речат
Дека ете не си при здрав памет
Не им кажувај
Секогаш кога тагата ќе те прегрни
Ти тркум дојди кај нас
Ќе седнеме заедно крај овој чудесен извор
Приказни ќе ти раскажеме што човек не ги слушнал
Светови ќе ти покажеме што човек не ги видел
Остави ги луѓето нека итаат во заблудите свои
А сега ти сонувај до раните зори.

Знаев

Знаев јас некогаш со утрото да се насмевнам
Знаев јас некогаш во утрото зракот да го помилувам
Навистина знаев и добро утро да кажам
Знаев некогаш
Кога ноќта беше црна
Кога денот беше бел
Знаев дека тоа беше деноноќие
Сега
Кога се помеша
Кога се измеша
Кога утрото со мракот се исти
Кога добро утро со добра вечер немаат значење
Сега знам дека вчерашното
И исто како денешното
Безлично
И празно.

Бездна

Ти
Кој се роди како човек
Ти
Кој растеше како човек
Ти
Кој беше човек
Зошто ли
Во калта ги закопа и ги фрли
Сите твои сништа и желби
Зошто со моќта ги изгоре
Сите твои вистински успеси
Зошто со лажните насмевки
Ги замрзна вистинските воздишки
И сега
Кога го гледаш мразот
Како пука под твоите нозе
Бараш спас од бездната
Која ќе го голтни
Човекот
Кој некогаш се родил.

Гола вистина

Голата вистина на црвениот плоштад застана
 Така бесрамно и дрско
 На фонтаната со плави плочки се искачи
 И стоеше долго долго
 Одвреме навреме кога жегата
 Жега на челото ќе и стореше
 Влегуваше во водата и се прскаше самата себе
 Викаше и се радуваше онака детски
 Викаше со секој млаз вода
 Викаше и гледаше наоколу
 Кога уморот ја зеде во скутот свој
 Таа седна на ивицата ладна
 Зеде да плачи и на цел глас да рита
 Само едно дете мало тригодишно и пријде
 По косата нежно и мина
 И тоа седна до неа за да плаче
 Зборовите што и ги кажа
 Ни возрасен не би ги смислил
 И кожата од себе да ја сринеш
 Никој веќе нема да те види
 Толки си прозирна и танка
 Што водата те прекри
 Па луѓето мислат дека има повеќе вода
 А и не си на цена
 Тука никој не те сака
 Погледај само кој споменик стои
 На среде од фонтаната
 Тоа е твојата сестра
 Лагата шарена која сега ја љубат
 Таа им дава тоа што го сонат
 Миг е краток но го носат долго
 А ти
 Кога ќе им кажеш што е тоа
 Ги боли многу многу и долго
 Затоа не те сакаат сега
 Затоа не си на цена
 Одиси одиси и од мене

Рече луто и бесно детето тригодишно
Мене со лаги ме хранеа
Дека татко и мајка ќе дојдат
Во прегратка ќе ме земат
Но ти утрово дојде
И сонот мој го сруши
Сега знам дека сум сирак
Сиракот никој не го сака

Денови години избројани неизбројани

Моето време на земјата истекува
Блика како од извор планински
Јас ги бројам годините
Кои потоа стануваат дни безлични
Здружно со мигови се соединуваат
Така само живот тие прават
Моето време на земјава истекува
Некаде поток прави
Незнам дали е безначаен
Или можеби бразда прави длабока
Во земјата црна
Која знам еден ден ќе биде сува
Со корупки испукани
Каде змии и гуштери ќе лазат
И одвреме навреме
Нечија нога непозната стапалка ќе направи
И одвреме навреме
Кога дождот ќе лија
Кал ќе се стори и од стапалка отпечаток ќе остани
Моето време на земјава истекува
Јас само ги бројам годините
кои потоа стануваат денови
кои потоа стануваат мигови

Деноноќие

Го мамеше денот секојдневно
Дека повеќе ја сакаш ноќта
Кога темнината ќе те прегрнеше
Треперееше небаре си лист есенски
Полноќта со немир ја дочекуваше
И со надеж во темнината чекореше
Утрото со радост го дочекуваше
И потоа повторно истата приказна

Дете сирак

Заплака денес детето сирак
Заплака и солза само една пророни
Денот знаеше дека неблагословен е
Денес птиците не пееа
Денес реката не жубореше
Ветерот квичеше морничаво
Небаре куче рането е
Денес само солзата ќе се тркала

Заплака денес детето сирак
Само еден крик испушти
Земјата ја проколна
Проклета да биде
Радоста му ја зеде
Денес крикот дупка направи
За таму да остане
Земјата да го изеде

Заплака денес детето сирак
Заплака и колена сви
Клечеше во аголот
Денот го мразеше
Што спомени му разбуди
Што солза повторно му украде
Што крик му зеде

Диви Спомени

Само една мисла беше потребна
За да се разбудат дивите спомени
Кои долго гледам спиеле
Некаде со трипрста прашина биле покриени
Незнам колку беше јака таа мисла
Но евеги
Повторно лутаат по улиците
Евеги повторно со младешки урлик
Ја најавуваат полноќта
Се тркаат со реката брзак
Не им пречи мракот темен
Го сакаат
Тој заштитник на лудориите е
Само една мисла беше потребна
Да се разбудат дивите спомени
И повторно да зачекорат чекорите
Некаде високо во камењата
Кои наутро со небото се прегнуваат
Сивилото широко
И зеленилото се помешале
Та не знаеш
Дал си на небо
Дал си на земја
Само една мисла беше потребна
За силата да дојде
И од заборавот дивите спомени да ги спаси

Добро утро

Трпението е доблест
рече некој гласно
трпението е слабост на немоќните
прошепоти еден
мислиш дека правиш нешто
а ти неправиш ништо
и после трпението
доаѓа очајот
тивко и нечујно се вовлекува
и таму долго останува
се крие позади дупката
што ете се створила во душата
се вика надеж
која те тера
наутро да ги отвориш очите
и на птиците во лет
да им кажеш добро утро
знаеш дека нема да те слушнат
на рибите во вода
да им кажеш добар ден
знаеш дека нема да те слушнат
на мравките да им кажеш добра вечер
знаеш дека нема да те слушнат
но се надеваш
дека ете тоа ќе се случи утре
трпеливо секое утро кажуваш добро утро
кога ќе сватиш
дека птицата отишла на југ
дека рибата завршила на нечија трпеза
дека мравките со мракот се скриле
и во земјата отишле
тогаш трпеливоста те напушта
очајот пламнува
те остава сам и осамен
кога повторно ќе ги отвориш очите
дали повторно ќе кажеш
добро утро.

Душевен плач

Колку е тешко кога душата плаче
На полноќта на полната месечина
Тогаш и ридиштата рикаат од болката нејзина
Волкот самотник во дувлото се крие
Несака да го слуша тој рик
А којзнае можеби помалку и се плаши
Можеби му наликува на пресмртна агонија
Колку е тешко кога душата липта од плач
Но солзи никаде нема
Тогаш тишината со треперот ја теши
Толку тивко што и мигот иден застанува да слуша
Колку е тешко кога душата од чемер и јад тагува
Тогаш и темнината се згуснува
За злобниците не ја видат сета збрана црнина

Знаеш ли Таго

Знаеш ли таго моја колку те мразам
Исто толку колку што ја сакам насмевката
Не ме бркај
И не ме чекај позади секој агол
Може да ме снема
Тогаш и ти нема да постоиш

Ако те мерам секој ден
Тогаш си премногу тешка
Со секоја солза си потешка
Со секоја празна воздишка
Си неподнослива

Еве сега добра ноќ ќе ти кажам
Одам со сонот да другарувам
Сега ти тагувај сама
Празнината моја исполнија
Кога утрото ќедојди
Ти повторно знамќе бидеш наоколу

Знаеш ли таго моја колку те мразам
Исто толку колку што ја сакам насмевката
Не ме бркај
И не ме чекај позади секој агол
Може да ме снема
Тогаш и ти нема да постоиш

Јунакот од легендите сеуште е дете

Ова не се зборови на покајание
Ова не се зборови за некој да ги разбере
Ова е еден само осамен монолог
Монолог со тишината
Монолог што го водеше еден човек
Кој раскажуваше за едно дете
Дете што сакаше да биде човек
Дете кое стана човек
Но тогаш посака да е дете

Но да почнеме со ред
Растеше со легендите
кои вековите ги пишувале
ги читаше немуморно на карпите
кога ги прочита сите
завет еден си даде
самиот на себеси
да и тој биде легенда
која некој ќе ја чита на некоја карпа

времето течеше
детето човек стана
голем колку јунакот од легендата
но тогаш кога почна да ја пишува
да ја ствара сопствената сторија
неразбран од многумина бидна

скршен од болка
со заматен поглед
и збрчкано чело
сега осамен оди
и секаде каде минал
по патеки многубројни
детето го бара
да му каже да не чита попусто по карпите

Спомен Македонски

Како спомен мој драг
сеуште го носам денес
денот кога гордо стоев на карпите
на халкидики
во тишината наоколу
ги слушав стапките
на моите предци
кои заедно со својот водач и воин
Александар Македонски
гордо газеле и граделе империја
одекнуваат и чукаат сега
еве ги слушам сега како ритамот на срцето
брановите во подножјето
митовите со капките свои
на брегот стрпливо ги пишува
за клеопатра ќерката македонска
убавината нејзина бури ја чуваат
љубоморно
само на длабочините ја покажуваат
знам и посејдон е некогаш лут на тоа
та може*и затоа бродови потопува
и со нимфите се теши
на дохват од раката
како на дланкава моја да спие
солун
душата македонска
го гледам во таа душа
како бесот врие
гнев илјаден е тоа
андарти што го поганат
андарти што го газат
отспротива
етего срцето Македонски
македонка лулка нишала
и син растела
син великан
Филип како неимар Пела градел

и сина на походи спремал
армада илјадна собрал
и завет оставил
Име Македонско
со крв е пишувано
да ни време не го брише
Име Македонско
светост е тоа
и проклетство страшно носи
кој со него тргува.

Килим од желби

Килимот на желбите зедев да го ткаам
 Во место каде срцето има ритам
 Каде ветришта немаат моќ
 Една старица грда на лик
 Со големо срце
 И милни зборови
 Ме научи како чворови да врзувам
 Како од облаците тенки нишки да земам
 И како од желбите конец тенок да вадам

Деноноќија минеа
 Деноноќија се редее
 Крајот не го гледав
 Но сепак шарите беа величествени
 На средина едно срце ставив
 Големо колку што може да се сака
 Ресите беа танки нежни
 Како самовилска коса

Додека неуморно ткаев
 Лебедите бели
 со песната уморот го бркаа
 Караман со лавежот
 злите очи од плотот ги растеруваше
 го ткаев и себеси се прашав
 када да го ставам
 кој ќе биде тој што ќе го згазне
 нога да стави
 желба да ми смачка

Кип

Само киров кој катадневно молчи
 Купен несесекавам кога
 Ми остана да му раскажувам
 За желбите неостварени
 За сништата сонувани со отворени очи
 Раскажувам
 А тој само молчи и ме гледа
 Незаинтересирано
 Ладно
 Понекогаш кога некоја солза ќе пуштам
 Мислам тогаш поглед со презир ми праќа

Само киров ладен ми остана
 Да ја потполни празнината во собава
 Несакам
 Прегратка да му дадам
 Доволни беа тие кој ги добив
 Ладни
 Бес стисок искрен

Само киров остана верно да стои
 Понекогаш
 Чинам и горд е
 Што на високо место стои
 Бесот тогаш вели
 Сториго парампарче
 Прав ситен нека биде
 Расфрлајго на триста страни
 Несакам
 Празнината да ја направам поголема

Само седам
 Само раскажувам

Кога некогаш ќе бидам само име во спомен тажен

Кога некогаш ќе бидам само име во спомен тажен
 Тивок шепот во молитва осамена
 Бледа сенка на пожолтена фотографија
 Која ќе ја држат растреперени раце
 Ќе ја гледаат очи со заматен поглед

Тогаш
 Драга моја
 Оставија отворена вратата на твоето срце
 Нема да бидам како некогаш
 Ветер лут кој бури носи со себе
 Нема да бидам оган
 Кој пламени јазици фрла насекаде
 Или луда река
 која со лудоста своја во понор ита

Ќе дојдам
 Тивко како првото кокиче напролет
 Ако тогаш почувствуваш
 Дека срцето немирно ти чука
 Не се плаши од ритамот
 Само сети се на танцот
 Што го игравме заедно со пеперутките

Кога некогаш ќе бидам само име во спомен тажен
 Тивок шепот во молитва осамена
 Бледа сенка на пожолтена фотографија
 Стих запишан во песна недопеана
 Која ќе ја пишуваат растреперени раце

Тогаш
 Драга моја
 Оставиго отворен прозорецот во твоето око
 Нема да бидам како некогаш
 Бран немирн кој со брегот се бори
 Нема да бидам како некогаш

Птица ластовица
 Која копнее деноноќно за старото гнездо
 Или орел горделив
 Кој на синото небо му пркоси деноноќно

Ќе дојдам
 Како искра водилка од зракот месечев
 Ако тогаш почувствуваш
 Дека солзите итаат
 Неги запирај
 Само сетисе кога зедно плачевме
 На првиот детски плач

Кога некогаш ќе бидам само име во спомен тажен
 Тивок шепот во молитва осамена
 Бледа сенка на пожолтена фотографија
 Стих запишан во песна недопеана
 Бела ружа на гради чувана
 Со трепер старечки милувана

Тогаш
 Драга моја
 Со песната од славејот
 Клучот ќе ти го испратам
 Катарот зарѓан да го отклучиш
 Душата моја да ја ослободиш
 За мирот да го најде

Копнеж за идниот час

Превезот црвен за очи
Ми го даде часот нероден
Рече со некое ехо кое одекнува
Тука овде онде и сега
Не ти е дадено ни тебе ни на било кој
Да ме видите
Со гревот кој го носите
Кој го наследивте да ме извалкате
Земиго и ставиго на очите
Оди слепец си од раѓање
Слепец живееш
Како слепец умираш
Земи го и ти
Не ти е дадено да ме видиш ни ти
Јас му припаѓам на поколението твое
Превезот црвен за очи
Ми го даде часот недојден
Рече со трескот голем
Не ти е дадени да ме доприш
Рацете велиш чисти ти се
Но јас гледам дека и тупаница била
Бес носела
Бесна била во часот минат
Не ти е дадени ни тебе ни на било кој
Со допирот да ме врзите
Слуга ничија сум
Не слугувам на смртници
Само вечноста може да ме допре
А ти смртнику
Живеј го часот твој
Од минатиот ти учи
Но кон идниот не копнеј
Не е твој

Копнеж по миг

За еден само миг копнеам
Кога на мајкин гроб ќе отидам
На колена да клекнам
Јадот од градите да го извадам
Со свеќата што ќе ја запалам да го изгорам
Хумката црна да ја помилувам
И бесот да го смирам
Ме раскина на парчина
Сништата ми ги зеде
Во црно ги зави
Само празните дни ми ги остави
Само празни чекори ми направи
Ги бројам деновите
Небаре на број ми се сега
Ги бројам деновите за мигот по кој копнеам

Мајкина Насмевка

Не се сеќавам веќе
Кога последен пат го слушнав
Мајкиниот прекор
Но се сеќавам добро
На последната мајкина воздишка
Беше така тешка
Исполнета со болка
Од тежината воздухот наоколу го натежна
Презаситен го направи
Заедно ја споделија болката
Светилката во тој миг згасна
Само еден миг
Краток колку едно трепнување
И студенилото мина
Собата со студенило се исполни
Не се сеќавам веќе
Кога последен пат ја слушнав
Мајкината насмевка
Но сеуште се сеќавам на тоа
Проклето студенило

Месечина

Не ти се лутам месечино
Што ме остави сам тука во пустелијава
Што така осамено скитам
Што така тажно утрата ги чекам
Не ти се лутам месечино
Навистина
Само сакам
Кога и ти ќе бидеш сама
Кога звездите ќе те напуштат
Да се сетиш на мене
Да се сетиш
За времето кога јас буден сонував
Соништата ти ги раскажував
А ти така трпеливо ме слушаше
Понекогаш ќе затреперееше со сјајот
Кажуваќи ми дека утрото иде
Време е за починка твоја
А јас во денот знаеш лутав
И грабав од времето да дојдам повторно до мракот
И повторно да ти кажам добра вечер
Навистина
Навистина не ти се лутам месечино
Што ме напушти
Или долинава е голема
Или безнава е длабока
Што неможам да те видам

Миг на исчекување

Еден ден човекот седна сам
Потона во својата тага
Со раката го милуваше каменот под себе
И само една молба му прати
Низ прстите ја пушти
Створими дупка во мене
Голема колку тежината твоја
нека времето ја мери
нека зајдисонцето ја премери
потоа кажими дали сум полесен денес
кога ќе бидам лесен како перо
тогаш ветрето знам тивко ќе ме крене
ќе знам дека е време да заминам
сега простими што сум ти товар
но тагата ме лепи на тебе

Мојата тага

Ми зборуваше мене мојата тага
Дека нема така лесно да ме остави
Ми зборуваше мене
Додека јас стоев свртен према месечината
Ми зборуваше така мојата тага
Дека знае се за мене
Дека ги знае сите мои тајни
Дека ги знае сите ми соништа
Дека ги знае сите мои спомени
Ми зборуваше така мојата тага
Дека ги видела сите понори на мојата душа
Ми рече тивко со шепот носена од ветерот
Додека месечината надежта ми ја подаруваше
Дека може лесно на колена да ме фрли
Дека може лесно и просјак да ме направи
Дека меже лесно и сенка од мене да стори
Знаев дека е така
И дека има право
Само си реков сам на себе
Дека нема да биде така
Кога утрото ќе дојде
Тогаш мојата тага нема никаква власт
Тогаш мојата тага нема никаква моќ
Си реков сам на себе
А тоа го знаеше и мојата тага

Не се сеќавам воопшто како дојдов во градот, навистина не се сеќавам дали патував со автобус или со воз, тоа во овој миг воопшто не ми беше важно, но сепак на едно премногу добро се сеќавам, само што ја почувствував тврдата но благородна прилепска почва, само што го почувствував нежното ветре кое дуваше од Селечка планина и уште понежно помина секаде околу мене кажувајќи ми добредојде, погледот веднаш сакита по прекрасните и величествени Маркови Кули, ги гледав опијанет од таа величественост и се восхитував на природната дарба за уметност која трпеливо ги наредила карпите, ги наредила исто онака како што трудољубивите тутунари го редат секојдневно жолтото злато во плетените кошеви-ред по ред ги гледав одамна заборавените улици, одамна заборавените згради, некои беа реновирани подновени со свежа и светла боја како што некогаш имале, но некои беа толку распаднати што беше прашање на време кога ќе паднат, со својата распадноста на местото каде што беа му даваа некој тажен поглед на минувачот и го тераа што побргу да си замине од тука, полека чекорев по белиот мермер со кој беше обложен половина град, чекорев и со секој чекор што го правев оживував по еден спомен, ги гледав лицата на минувачите, некои беа остарени со лица збрчкани, некои беа преморени и од самото одење, одеа исто онака како што одел и нивниот живот, одеа целосно потрошени, скршени, сега и малку беа поднаведнати згравени, дали од тежината на годините кој ги носеа на грбот или од тежината на јадот кој им тежеше на душата, неколкумина кој ги препознав радосно им отпоздравив по име, но тие само одмавнаа со раката го спуштија уште повеќе погледот кон земјата и брзо ме одминаа, се запрашав себеси со што така ги навредив што избегаа од менене му придадов преголемозначење на ова нивно одминување туку ги оставив намира да си ја носат судбината на сопствениот грб, се предадов целосно на желбата што повеќе за што пократко време прегрнам почувствувам и поминам од градот, полека приближував кон градскиот плоштад, рој од мисли се мотаа низ мојата глава, застанав на среде плоштадот и погледот го вперив кон градскиот часовник, приближуваше пладне а јас чекав да го слушнам како отчукува, тој звук на неговото одчукување долги години ми одзвонуваше во ушите, одзвонуваше и постојано ме потсетуваше на коренот, ме потсетуваше каде и да одам да никогаш не го заборавам мојот

корен,започна да удира еден,два,три пати и со секое отчукување маѓијата на тој звук ме понесуваше се подлабоко и подлабоко во просторот наречен време,мислев дека запре да тече времето и дека сега кога отчука дванаесет часот на пладне кога сказалките се преклопија една на друга започнува некое друго време,време кое можеби е токму за мене,занесен во сета оваа маѓија не ни забележав кога некој одспротива од мене ми пријде,ја стави неговата рака на моето рамо и со доза на големо чудење го започна разговорот.

-те гледам и не можам да верувам дека си ти,ама навистина те гледам те гледам и си велам сам на себеси тој или не е тој,море тој ќе да ,прво мислев дека си некој авет кој дошол во нашиов град,но од авети верувај ни глава не можеме да кренеме.ама гледам дека си ти,ајде кажи кажи Никодине дека си ти,за да не си помислам дека сонувам или побудалувам.

Го гледав Човеков и никако не можев да се сетам кој би требало да биди,ликот беше некако познат ама маглината која стоеше пред тој лик не ми даваше јасно да видам за кого се работи,започнав трескавично да пребарувам по моите сеќавања,и сите мене познати ликови ги споредував со оние кој сум ги ставил во мојата меморија,но ни еден од нив не одговараше на човеков пред мене,единствено нешто кое ме натера и понатаму да стојам на ова место и да

продолжам со разговорот беше неговиот глас,гласот ми беше повеќе од познат но едноставно не можев па неможев да се сетам па тоа ти е.моето чудење беше уште подобар повод кон непознатиот да продолжи со зборувањето.

-не ме позна нели,па тоа и сега воопшто не е важно што не ме препознаваш,ајде да седнеме на едно пиво во Градска па со доброто Крали Марко ќе ти се вратат сеќавањата,ајде ајде сега Градската кафеана ни ја реновираа-ова го кажа некако одважно небаре тој ја реновирал-и сега имаме повторно место кај да денгубиме.

Љубопитноста ме натера да тргнам нога за нога со непознатиов и закратко време веќе бевме на терасата,и покрај пролетното пладне сепак беше некако свежо за седење,но го занемаривме и двајцата ова се сместивме

удобно во новите плетени столици, не беа оние поранешните излитени и пластични столчиња кој имаа железна конструкција, и кој при секое движење на телото те одаваа со шкришењето на мазниот бетон, овие покрај тоа што беа удобни и со својата удобност не те тераа постојано да ја менуваш положбата на телото, туку и самата тераса беше обложена со зелен и мек теписон кој го елиминираше тој звук при влечење на столиците, додека го гледав немногу видоизменетата градска кафеана се некако мислев дека од позната метална четирикрилна врата ќе излезе Келнерот Бајчо и со својата широка насмевка ќе те натера и колку да си му лут за вчерашното или завчерашното подметнување во сметката да не му се лутиш, а имаше обичај секогаш кога ќе дојдеше да наплаќа да ти каже што ќе платиш а не си испил само тоа гокажуваше толку брзо и вешто што во првиот момент и нема да забележиш, но кога ќе станеш доволно свесен дека си и денес намагарчен од Бајчо тогаш беше касно.

-Имате три пива, салата немате и една ракија за мене-беше неговата честа реченица, нормално ние ќе му укажевме дека немаме салата дека немаме ракија но сепак тоа стои во сметката а тој шеретски ќе продолжеше во негов познат стил-па знам бре деца знам дека немате тоа и јас ви го кажувам-и нормално започнуваше вообичаена препирка но на крај плаќавме, не се работеше за којзнае колкави суми па можеби и затоа плаќавме. но не се појави Бајчо туку некое за мене непознато лице

Без никаква нарачка младото келнерче веќе на масата постави две пива, ги отвори благо се поклони со телото во знак на почит што сме влегле ете тука да му бидеме гости, се заврти вешто и замина на друга маса каде го викнаа, молчешкум ги зе довме пивата во раце и со благ удар на устинката на шишето поздавме на здравје, веќе првите голтки на пивото се лизгаа низ грлото, а со самото лизгање како да се отвори оној невидлив вентил кој ги сопираше сите заборавени спомени, го држев шишето и со мислите се вратив во она време кога младоста бликаше од секоја пора на телото, бликаше и не тераше постојано да не бидеме на едно место, но и со погледот го гледав потполно непознатиот пред време прашуваќи се по кој знае кој пат кој би требало да биде, фактот дека седна со мене дека ме освои по името, беше повеќе од јасно дека ме познава добро, и можеби толку добро што јас не се познавам.

-не се сеќаваш нели,не се сеќаваш Никодине,па би било премногу нефер од мене да те држам во неизвесност и да не ти кажам,па јас ум другар ти Сашо,Сашо Жолтиот.

Кога ги кажа овие зборови останав стаписан на местото,шишето кое го држев во раката ми испадна на подот,истураќи се дел од него на зелениот теписон,брзо на местото се најде келнерот кој го крена и ме погледна зачудено.

-во ред е во ред е момче,во ред е навистина,за штетата ќе платам-започнав да се извинувам за неприликата која ја создадов.

Сега стоев и навистина го гледав мојот другар со неверување,ме гледаше тој и радоста започна да се распостила по неговото лице,радоста што повторно после толку години го стретнал својот другар,но и јас откако се соземав од изненадувањето се израдував,незнам дали тој тргна прв или јас но сепак преградката после 20 и нешто години беше цврста и искрена,кога веќе измина моментот на првичната радост седнав и пред да каже нешто го повикав келнерот сега да донесе повторно пиво,

-па добро бре Сашо што се случило со тебе што си сеизменил толку-навистина неможев на себеси да си верувам дека пред мене седи Сашо жолтиот,некогаш жолтата коса сега беше целата бела,но не обелена од нормалниот природен проец,туку беше обелена некако со сила,лицето потемнето,збрчкано,со преголеми и длабоки брчки кој му ги направил живото,

-ех што се случило,живот живот никодине,кога тежок кога лесен но сепак живот-и колку да сакаше да дава ведрина во своите зборови сепак горчината која ја прикриваше неможеше да ја прикрие,бликаше таа од него бликаше најмногу од неговите очи,некогаш плави со една небесно плава боја сега беа некако заматени,плавото беше заменето со темна исто како облаците кога се спремаат за бура,бликаше бурата во него,но сепак добро ја владееше и добро ја контролираше таа бура,

-Јасно ми е дека никого не го милува Сашо живото,но не би требало така лесно да потклекнуваме.

-Никодине,ако беше за празни совети,за илузорни зборови верувајме дека навистина ми е преку глава,а такви сосила паметни бајаги ги има низ Прилепов,кој се нешто знаат повеќе од другите,ајде остави ги тие муабети и кажими ти како си ми слушнав дека таму во големиот град си отишол многу високо,дека си бил кај чаушите,така се зборува низ чаршијава за тебе.

Кога го кажа тоа незнаев што побргу да правам,дали да се смеам или да плачам,но од друга страна не сакав да ја расипувам таа слика која гледам ја насликале за мене,воедно не сакав да му внесувам уште горчини и да го разочарувам.

-Па сега Жолти дека сум кај чаушите сум,тоа не можам да го порекнам,ама колку е голема тоа повторно неznam,ама сега пак јас ќе те замолам друго нешто,сметам дека сеуште си ми другар и дека ќе ме разбереш во целост.

-Знам знам што ќе кажеш-извика весело-знам верувај дека знам..

-е кога знаеш ајде кажи-сега некако како да започна да се враќа оној стариот Сашо.

-знам дека ќе ми кажеш да не барам услуга од тебе.и верувај дека ни во еден момент на тоа не помислив.

Беше повеќе од очигледно дека сепак таа нишка која постоеше едно време на другарството сеуште не е скината и дека понекогаш кога се работи за добри другари кој се познаваат добро,таа врвка кога ќе се стретнат за кратко време се обновува,така беше и сега,ма да од моја страна малку беше запоставена,запоставена зошто во првиот момент не можев да го препознаам мојот другар.

Ништавило

Темнината ја зедев
На грбот како партал ја ставив
Со свирка злокобна атот црн го довикнав
Мамузите пламени ги ставив
И уздите кој жестина носеа
Го јавнав кога мракот ногата своја на земјата ја стави
Тргнав
Бесен бев што така празно време броев
Бесен бев што верба слепа носев
Бесен бев што надеж една лажна гаев
Со бесот тој атот го јавав
Во ништавилото заминав
Каде барем ништо ќе бидам
И само ќе талкам

Плач полноќен

Плачеше и ноќва мојата ранета душа
 Во skutот на малото дете
 Кое исплашено и стуткано клечеше во аголот
 На старата куќа
 Месечината со блесокот небаре фенер блескаше
 Така стравот помал го правеше
 О проклето полноќ доаѓа
 Гласникот на демоните евего на дабот раскошен застанал
 Грака и со перјата црни патот им го покажува
 Знам дека се тука некаде
 Демоните кои од парче душа се ситат
 Смрадат од глраловите црни им го чувствувам
 Ги подаваат во темнината
 Ја чекаат солзата чиста
 Да ги нахрани храна е тоа нивна тридневна
 Плачеше ноќва мојата ранета душа
 За еден спомен што е свеж од дамнаина
 Плачеше и колената ги збираше кон усните
 За крикот да не го пуштат
 Така радоста демонска голема ја сторат
 Плачеше мојата ранета душа вечерва
 Гракаше гавранот и времето го броеше
 Миговите со криљата ги запираше
 Така долга сакаше да ја тори оваа ноќ.

Последна ноќ

изморени и папсани чувства
како облаци темни
се надвиснале над часов иден

а ти моја темјанушке
мирисот твој сеуште на рацеве го носам
и во осамениов миг чедно го вдишувам

на заминување го гледав праменот од твојата коса
ветерот весело си играше со него
го украде како крадец помолен од моите допири

само месечината ми остана верна
ми подари половина ноќ
блескаше заносно како никогаш досега

да посакувам залудно е веќе
часовникот сиден покажува дека е утро
та нели е ова последна ноќ

Прав и пепел

Не мораше земјата црна да ме нахрани
Но јас морав потаа солена да и ја дадам за таа родот го напои
Не мораше земјата црна да ме развесели
Но јас морам од утрина рана песни да и пеам за таа родот го извиши
Не мораше земјата црна со мене да се кара
Но јас морав калиштата нејни на нозе да ги лепам за таа задоволна да биде
Неморав и несакав но напати мислам
Напати така кога ја гледам како молчи и само трпи
Напати мислам дека сепак сум еден нејзин дел
Не сега но можеби утре или задутре

Кога петелот ранобудец песна ќе кажеше
На плотот стар од штици црвосани и гламјосани
Знам дека виновник тој беше сонот ми го крадеше
Со изговор дека и денес земјата ме кани на гости да и одам
Зората не блеснала силно правта од макадемот ја голтаам
Горчините зелени лист по лист ги збирам и ред им правам
Земјата црна утеша дава правот сега мирен го држи
Знае добро дека и утре може да ме награди

Празно деноќие

О судбино
 О судбо моја
 Зер мои клетви црни
 Храна твоја се
 О судбино
 О судбо моја

Боли душа стара рана
 Рија секи ден
 Сон несонуван чекам
 Со несонуван што ми го украде
 Ех судбо моја
 Зер уште на колена да клечам
 Крвови ги сторив
 Зер уште солзи да лијам
 Очиве со солзи ми истекоа
 Ех судбо моја

О судбино
 О судбо моја
 Зер мои клетви црни
 Храна твоја се
 О судбино
 О судбо моја

Катаден те на праг чекав
 Катаден те со благослов благословував
 Катаден те како желба имав
 Катаден те како надеж сакав
 О судбино
 Што ми направи
 О судбино судбо моја
 Зер мои сега клетви радост ти прават
 Зер мои сега црни солзи сладост твоја се
 О судбино
 О судбо моја

О судбино
О судбо моја
Зер мои клетви црни
Храна твоја се
О судбино
О судбо моја

Прашина ситна

Небото ќе прозбори
со гласот на грмотевицата
земјата ќе замолчи
преморена е од викотници

реките жуборот ќе го замрзнат
сила немаат за текот
ветерот виулица ќе стори
за игра ќе ги има

гората живот ќе смири
мртвило ќе распостели
рик немо ќе фати
вик во ехо се губи

а виновникот
каде ли чмае
или
повторно
со гордост на стена застане
за дело свое да види
во миг
горд ќе биди
во час
очаен ли е
во деноноќие
прашина ситна стана

Пустелија

Девет дни и девет ноќи се сторија
 Како лутам по пустелијава
 Ете сега корни бесот на минатото
 Заборавено било
 Небара тоа прошка
 Небара тоа нова сила
 Само со бесот од правот на заборавот се брани
 Бесот бура крена
 Патокази искорна патеки избриша
 Пустелија направи
 Го помеша вчерашниот со утрешниот ден
 Денешниот со облак темен го прекри
 Но дожд нема
 Но темнина и тежина
 Крик овде онде
 Повеќе од дете отколку од возрасен
 Девет дни девет ноќи се сторија
 Тапкам на местово во пустелијава
 И следниот чекор е ист како претходниот
 Овде во пустелијава нема ни молитва
 Нема ни благослов
 Нема ни болка
 Само бесот шиба од сите страни
 Еден час посакав
 Коски да ми скрши
 Друг час помислив
 Нозе да премалат да седнам да клекнам
 Да паднам на црнава земја
 Или прав е
 Со црна земја да се прегрнам
 Со правта да летнам
 Та бес да се смири
 Та пустелија да снема

Ронка утеша за ронка лебец

Ги поканив птиците наутро да пеат
Им ги покажав најубавите гранки
Таму збор правеа и симфонијата ја започнуваа
На осамените и заборавените
Пееја неуморно и долго
Кога ќе се измореа и папсани со крилцата ќе затрепераа
Уморот со солзите им го миев
А тие малечки
Само ќе воздивнеа

Беше тоа една идила кратка
Кратко со денови броена
Сега само во спомен еден заробена
Сега само во една воздишка тажна залепена
Кога повторно погледот во гранките ќе госвртам
Птичјото црцорење вели не тагувај
Далеку е есента
Ние сме тука и со студенилото
Тебе ти треба ронка утеша
Нам ни треба ронка лебец

Скитник во мракот

Љубовта ме зачна
Љубовта ме роди
Бесчувствителноста ме исфрли
На патека со камења оштри ме пушти
Да одам
Скитник да бидам
Од дрво до дрво да се допирам
По малку сила да збирам
Да одам
Скитник да бидам
Во ноќи ведри студенило да ме прегрнува
Во бескрај поглед да ми лута
Свезда осамена да ме теши
Сила да ми дава
Да одам
Скитник да бидам
Да скитам од место наместо
Каде жагор има
Каде тишина се слуша
Каде врева само илузија е
Каде молк прегратка прави
Да одам
Скитник да бидам
Од светлина
До мрак
Каде светлината е мрак
Каде мракот е мрак
Скитам
И одам

Сонувач

Го земав мајкиниот благослов
 На градите го ставив
 Амајлија моќна од него направив
 Татковиот ладен поглед ме испрати
 Кога праг пречекорив
 Торбата плетена на рамо ја ставив
 Со шари беше ишарана
 По белиот свет тргнав
 Скитник да бидам
 По макадами да скитам
 По стреи да спијам
 По раскрсници да молам
 Кога сува корка ќе имав
 Со солзи ја топев
 Така животот го хранев
 Кога вино имав
 Прво молитва кажував
 Потоа гозба правев
 Со месецот славев
 Се до рани зори
 Кога збогум ми кажуваше
 Наутро
 По реките одев
 Очите ги миев
 По светлината газев
 На пладне пред мраморот стоев
 Со поглед го молев
 Барем еден збор да ми каже
 За нокта утеха да ми даде
 Само еден гавран црн
 Во летот кој на починка го носеше
 Кратка песна ќе кажеше
 И овој ден ти беше празен
 Ти
 Кој го бараш мирот
 Ти
 кој сонуваш со отворени очи

Таму Некаде

Таму
Каде моето срце плаче
Таму
Се моите неуспеси
Падови и горчини

Таму
Каде мојата душа тагува
Таму
Се гробовите на моите мртви сништа
Мртви надежи

Таму
Каде моите очи не гледаат
Таму
Е мојата темнина која ми ја подарија
Оставија и заборавија

Таму
Каде што сега стојам
Таму
Е само моето земско парче
Кое стои како кип

Таму
Каде тишината пее
Таму
Е моето место во хорот на сонувачи
Кои будно сонувале.

Татковиот праг

Повторно го пречекорив татковиот праг
 Не сум го видел никогаш така правлив
 Излитен и тажен
 Малку и студенило почувствував
 Зачекорив внатре
 слушав сидовите како раскажуваат
 оживееа исто како некогаш
 восклик испуштија
 што ете повторно бев со нив
 раскажуваа се додекане се измориа
 потоа ме запрашаа сериозно
 зошто сум дојден
 ја почувствуваа сета тага што ја носев со себе
 ја почувствуваа сета болка што бликаше од мене
 оди реченекој не се секавам кој
 оди по скалите и симнисе повторно
 оди и малку трчај
 не ги број чекорите
 само така оди и насмевнисе сам на себе
 насмевнисе на лудориите што ги правеше
 прошетај по одаите
 така полесно ќе ти биди
 излези во дворот
 прегрниго старот и раскошен орев
 нека повторно те опијани неговата миризба
 кога дремката ќе ти дојди ти не ја бркај
 одмори се на земјата
 татковата земјаникогаш не е ладна
 татковата земја има чудесна моќ
 ја лечи секоја болка
 ја влечи секоја тага
 што како ала ти се залепила на градите
 оди
 и не се срами што ќе речат комшиите

Утринска Радост

занесено и вљубено
го прегнав првиот зрак на утрото
уште добро утро не кажав
бев исполнет како никогаш досега
ноќва
месечината блескаше со полн сјај
таа
храброст ми влеа
и со прст ми покажа
патеката идна ми ја посла
со прашина светликава ја попрска
о колку беше тоа заносно
слепита ја видеде та прашина
и допирот на прстите знаат да ја опишат
слепците во денот
кој само лутаат
ни белината неможат да ја видат
еде
го исчекувам следниот миг
со нетрпение големо
знам повозбудлив ќе биде од минатиов

Химна на Љубовта

Само јас и триилјади цветови
Знаеме да ја пееме химната на љубовта
Орхидеата
Евеа веќе на камен се качила
Со аромата и пчелите ги заслепи
Ги натера хор придружен да и бидат
Црвената ружа
Со аловата боја патеката ја обележува
Каде љубовта да мине
Каде љубопитните да стојат
Хризантемата палката ја зеде
Дигигент посака да биди
Полноќта отчука
Свездите ариаа запеаа
Ветриштата симфонија засвирија
Месечината танцот на вљубените го играше
Ритамот на љубовта пулсираше
Бесконечноста празнуваше

Цвет за спомените

Ќе положан неколку свежи цветови
На одамна заборавениот гроб
Солзите и насмевката во тој час
Ете знам
Нема да ја направат помилостива судбината
Ете знам
Единствен начин да ги заборама тие спомени
Да направ други
Да ги наталожам врз нив
Да ги прекријам со некоја свежина нова
Не не не се залажувам со цвеќината
Ете знам
Дека ќе имам мирен сон
Тоа што е мртво мртво е
Ете навистина знам
Ќе положам неколку свежи цветови
На одамна заборамениот гроб
Каде коров го прекрил
Ќе положам цветови и ќе плачам
Заедно со спомените.

МОМЧЕТО И СОНОВИТЕ

Паметам

кога како дете стоев на карпите
за кој знаев
дека некогаш тука стоел
и јунакот марко
и гледал во ширното поле
од која страна ќе дојди црна арапина
за лут и крвав бој да го кани
а јас гледав во ширното небо
Чекајќи да се појави
свездата деница
мракот кој беше секаде околу
ете тогаш не ме плашеше
сила ми даваше
верба ми влеваше
кога блесокот на небо ќе се јавеше
знаев дека водилката дошла
да ме води во нови светови
на Чудни патувања

Реката незапирливо теЧеше
ги носеше деновите
во недели ги претвараше
во месеци ги ниЖеше
на низи годишни ги ставаше
водилката како игла се провираше
низ низите годишни
секогаш храбра беше
незапирлива

Незнам што стана
дали бура однекаде дојде
или порој фати
негледав никаде облаци црни
не слушнав грмотевици
но молк страотен настана

морници ме полазија
тишина громоморна се распосла

Сега повторно посакувам
во овој миг празен
само една стапка на карпите да ставам
само еден поглед во полето да фрлам
само еден крик во небото да пуштам
и моЖеби тогаш
повторно како некогаш
мракот ќе ме штити
не страв да носи
не неизвесност да подарува
туку со светлоста
во раните зори волшебна прегратка да прави

Не би се засрашил од никого
и солзите незапирливо би ги пуштил да потеЧат
толку силно
исто како реката незапирлива
не би го штедел ни гласот
за вик да стори
со јатата птици да другарува
и повторно како некогаш
Чудни приказни им каЖе
за момЧето што со соништа се хранел
за момЧето што во легенди растел

Рецензија

Премногу е распространето верувањето за непроменливоста на судбината, која научниците ја сметаат за фатализам. Верувањето дека се во светот и животот е производ на судбината на која не може да се влијае, е всушност, бегство од превземање на одговорност. За психотерапевтите, тоа верување потекнува од околината во која поединецот се оформува и каде што учи за одговорностите. Научниците тврдат дека може да се избегне верувањето дека судбината постои само доколку ја превземеме одговорноста за својот живот. Бидејќи луѓето се активни битија, способни да донесуваат самостојни одлуки кои се прилагодени на реалноста и на целите кои мораме да си ги поставиме.

Како и за сите останати нешта во животот, судбината и верувањето во неа, се спротивставуваат на две верувања. Иако веруваме дека судбината постои и очекуваме дека ќе ни се појави идеалниот партнер, тогаш кога тоа е предодредено, тоа не знач дека треба да седиме и чекаме тоа самото да се случи. Напротив, не е доволно само да се интересираме за времето кога таа личност ќе се појави туку треба и сами да си одредиме цели за да поработиме на остварувањето на среќата.

Судбина, зарем не, сите собрани спомени токму тука се само оној детски копнеж кој го имал уште од малите нозе Чернодримски.

Животот ни поставува граници кои не смееме да ги пречекориме. Тој е судбина која мора да ја живееме. А живееме зошто други така сакале.

Сакаме, зошто тогаш кога сакаме немаме граници и живееме судбина која сакаме да ја живееме.

Во приказот на сопствените спомени Чернодримски на интересен начин размислува за елементарните прашања, за доброто и злото, за среќата и несреќата, за причините и последиците во овој „најдобар од сите можни светови“.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линеја.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Заборавени Спомени

Скопје 1996 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Заборавени Спомени 1996 година 58 страни

ISBN-10 608-4778-51-8

ISBN-13 978-608-4778-51-6

EAN 9786084778516

